

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/281/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218489
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3812218489.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a Mgr. Zuzany Holúbkovej v právnej veci navrhovateľa: Q., s.r.o., so sídlom M., Q. ul. č. XX, IČO: 35 807 598, právne zastúpený D. Q., s.r.o. so sídlom v M., P. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: V., zastúpená X. V. so sídlom v M., C. S. XX, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 12. decembra 2013, č.k. 16C/177/2012 - 64, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť mu sumu 1.730,82 Eur z titulu majetkovej škody a sumu 346,16 Eur z titulu nemajetkovej ujmy a náhradu trov konania. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola Okresnému súdu Prievidza doručená dňa 16.09.2009. Exekučný súd uznesením zo dňa 16. decembra 2009, právoplatným dňa 13.07.2011 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26. februára 2010, sp. zn. 4CoE/51/2010, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v celosti zamietol. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 41 ods. 1, 2 písm. c), d), § 44 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, ako aj ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škody spôsobené pri výkone verejnej moci (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.). Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania dospel k právnemu záveru, že návrh navrhovateľa je podaný nedôvodne, nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie ani jedného zo zákonných predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu. Ďalej uviedol, že navrhovateľ mal možnosť domáhať sa nápravy postupu exekučného súdu podaním žiadosti o urýchlené rozhodnutie vo veci priamo v exekučnom konaní, ako ďalší postup mohol zvoliť a domáhať sa svojho práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ust. § 127 odst.1 Ústavy Slovenskej republiky. Na základe vyššie uvedeného tiež skúmal, či navrhovateľ podal v označenom exekučnom konaní sťažnosť predsedovi súdu na prieťahy v konaní v snahe doceliť urýchlené rozhodnutie vo veci a zistil, že v exekučnom konaní č.k. 9Er 1792/2009 takáto sťažnosť podaná nebola. Nemal teda za preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažností Ústavnému súdu SR pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, práva na prejednanie záležitostí v primeranej lehote. Pokiaľ navrhovateľ na Ústavný súd SR takéto sťažnosti podal, tieto boli odmietnuté z dôvodu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí podania sťažovateľa. Poukázal na to, že navrhovateľ sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho

úradného postupu Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní č. 9Er 1792/2009, pričom svoj nárok odôvodňoval tým, že v tejto veci bolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.08.2010. Teda k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby a omeškanie trvalo viac ako 381 dní. V exekučnom spise však zistil, že žiadosť súdneho exekútora bola doručená súdu dňa 16.09.2009 a súd o tejto žiadosti rozhodol uznesením zo dňa 16.12.2009, teda nepovažoval za pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že išlo o omeškanie 381 dní. Zdôraznil, že exekučný súd v tejto veci rozhodol do troch mesiacov od doručenia tejto žiadosti. Na základe uvedeného mal nepochybne preukázané, že tvrdenie navrhovateľa o dĺžke konania nebolo pravdivé. Ďalej konštatoval, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota na vydanie poverenia neplatila, ak išlo o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. S účinnosťou od 01.06.2011 do citovaného ustanovenia bola zavedená len úprava ohľadom exekučných titulov podľa zákona č. 231/1999 Z.z. - o štátnej pomoci v platnom znení, pričom Novela Exekučného poriadku vykonaná zákona č. 144/2010 Z.z., teda s účinnosťou od 01.06.2010 vypustila zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, pokiaľ ide o exekučné tituly podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ cit. zákona. V zmysle ust. § 41 ods. 2 písm. d/ cit. zákona, platného do 31.05.2011, exekučným titulom sú i vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Poukázal na to, že následne Novelou Exekučného poriadku č. 102/2011 Z.z., s účinnosťou od 01.06.2011 bolo ust. § 41 ods. 2 písm. e/ Exekučného poriadku doplnené aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. Uvedená novela procesného charakteru pritom neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto sa podľa jeho názoru vzťahuje na všetky konania, v ktorých súd k 01.06.2011 nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dospel teda k záveru, že pred 01.06.2011 sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, zodpovedala tomu aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec i dôvodová správa v tomto zákone. Vychádzajúc z výslovného znenia ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v ktoromkoľvek znení prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Pokiaľ teda navrhovateľ považoval za nesprávny úradný postup nečinnosť Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní, v ktorom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, označil toto tvrdenie za nepravdivé, lebo na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia zákon lehotu neupravoval. Takýto záver vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu SR II. ÚS 520/2012-39 z 10.7.2013, kde Ústavný súd SR k tejto lehote konštatuje, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že zákon upravuje procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom. Naviac z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nevyplýva, že lehota 15 dní by sa mala vzťahovať na prípad, ak exekučný súd zistí rozpor v žiadosti alebo v návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Práve naopak, zákon takúto lehotu v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu neukladá, pričom uvedené platilo aj pred 01.06.2010. Zdôraznil, že súd vydal rozhodnutie v exekučnom konaní do troch mesiacov od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom súd podrobne vo svojom rozhodnutí opísal skutočnosti, prečo žiadosť zamietol. Oprávnený zostal v konaní nečinný a súd nemal k dispozícii žiadne listiny, ktorými by mohol aj bez návrhu posúdiť nedostatky v rozhodcovskom konaní, t.j. posúdiť, či exekučný titul zaväzuje povinného na plnenie nemožné, nedovolené alebo v rozpore so zákonom. Preto exekučný súd žiadosť podľa ust. § 45 ods. 1 písm. c/ z. č. 244/2002 Z. z. - o rozhodcovskom konaní zamietol. Z rozsudku stáleho rozhodcovského súdu vyplynulo, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru a z jeho odôvodnenia nevyplýva ani taká základná skutočnosť, aká suma úveru bola skutočne poskytnutá, koľko z priznanej istiny predstavuje poplatok a podobne. Poukázal teda na to, že exekučný súd pre nepreskúmateľnosť exekučného titulu, z pohľadu v akom rozsahu zaväzuje na plnenie odporujúce zákonu alebo dobrým mravom a za súčasnej nečinnosti oprávneného, návrh zamietol. Ďalej uviedol, že nárok na náhradu škody si navrhovateľ uplatnil podľa ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., keď podľa neho príslušný súd svojím postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, resp. bez zbytočných prieťahov v konaní, pričom v danej veci sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, súd neriešil žiadnu sťažnosť na prieťahy predsedu súdu, nerozhodol Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. Zopakoval zistenie, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané po 15-dňovej lehote, pričom z exekučného spisu označil za zrejmé, že exekučný súd konal v predmetnej veci priebežne, bez zbytočných prieťahov, pričom poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/2002, v zmysle ktorého samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy

v konaní. Zastával názor, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 16.09.2009 do vydania uznesenia o žiadosti o poverení vykonania exekúcie dňa 16.12.2009 vzhľadom na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie nie je takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práva navrhovateľa na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase, zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na záver zdôraznil, že nemal za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prietáhov v predmetom exekučnom konaní), ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, na základe čoho konštatoval, že navrhovateľovi nemohla vzniknúť majetková a ani nemajetková ujma. S prihliadnutím na uvedené dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nebol podaný dôvodne, a preto ho v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a nakoľko odporkyni v konaní žiadne trovy nevznikli, ich náhrada jej nebola priznaná.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokolvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku

vôbec nie je zrejme akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby krajský súd odvolací zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v návaznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 16.08.2010, pričom konanie začalo dňa 31.07.2009, t.z. že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, pričom omeškanie predstavuje viac ako 381 dní.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa, žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ ako oprávnený podáva prostredníctvom súdneho exekútora žiadosť o udelenie poverenia dňa 16.09.2009, pričom uznesením č.k. 9Er/1792/2009 - 12 zo dňa 16. decembra 2009, právoplatným dňa 05.05.2010 v spojení s uznesením odvolacieho súdu zo dňa 26. februára 2010, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Ďalším uznesením č.k. 9Er/1792/2009 - 24 zo dňa 07. júla 2010, právoplatným dňa 28.07.2010, súd exekučné konanie zastavil.

Odvolací súd v tomto prípade rovnako ako súd prvého stupňa predovšetkým zdôrazňuje, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti sa vzťahuje len na situáciu, keď súd exekučný vydá poverenie pre exekúciu, aby vykonal exekúcie. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu zo zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, prípadne exekučné konanie z dôvodu nesplnenia podmienok konania zastaví. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v náväznosti na ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, Zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offo povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľské právo je pritom jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ, preto sa nemožno preto v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Odvolací súd rovnako zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významným prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia (dňa 16.09.2009) do rozhodnutia súdu o zamietnutí tejto žiadosti (dňa 16.12.2009) nemožno v žiadnom prípade považovať za prieťahy v konaní, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu navrhovateľa na súdnu ochranu - právu, aby jeho vec bola v primeranej lehote prejednaná a rozhodnutá.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávne úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z..

V náväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávne úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávne úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 05.11.2012 pod sp.zn. 19NcC/649/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Prievidza JUDr. F. V. je vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí a sudcovia Okresného súdu Prievidza JUDr. Z. W., JUDr. N. G., JUDr. M. P., JUDr. U. H., JUDr. W. Q., JUDr. N. W., JUDr. Z. C., JUDr. R. X., JUDr. J. M., Mgr. Z. F., JUDr. O. Z., JUDr. R. W., PhD., JUDr. Q. M., JUDr. S. N., Mgr. W. G., JUDr. X. Z., PhD. nie sú vylúčení z prejednaní a rozhodovania vecí, pričom následne bola opatrením predsedu súdu vec pridelená náhodným výberom sudkyňi JUDr. N. W., teda o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a

nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevytlúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu, hoci nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že súd prvého stupňa vytýčil vo veci celkovo dva termíny pojednávania a v danom prípade boli s prihliadnutím na existenciu rozhodnutia nadriadeného súdu o nezaujatosti zákonného sudcu aj podľa názoru odvolacieho súdu splnené predpoklady na pojednávanie bez riadne predvolaných účastníkov, ktorí sa na pojednávanie nedostavili a nepožiadali z dôležitého dôvodu o jeho odročenie.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že odporca sa k podanému návrhu vyjadril písomne s tým, že toto vyjadrenie bolo zároveň doručené pred nariadením samotného pojednávania navrhovateľovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 07.11.2013, pričom prvý termín pojednávania bol v prejednávanej veci vytýčený na 12.11.2013, teda navrhovateľovi nebola súdom odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní. Túto možnosť nevyužil ani po poučení podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. o tom, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie podľa ust. § 115a O.s.p., najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v ust. § 205a. Poučenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. bolo doručené právnemu zástupcovi navrhovateľa dňa 17.10.2013, ako to vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa.

Zároveň odvolací súd na záver dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktorý súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmatečné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v nacyklostilovaných dôvodov, ktoré sa z 90% nevzťahujú na prejednaný prípad.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.